

EAPS 2014, Barcelona

Nyolc év után idén ismét a festői szépségű és nagy múltú katalán fővárosban, a Földközi-tenger harmadik legnagyobb kikötőjében, Barcelonában rendezték a nagy európai gyermekgyógyászati kongresszust. A szervezésben, csakúgy, mint a bonyolításban a három meghatározó szervezet (az EAP, az ESPR és az ESPNIC, kiegészülve az utóbbi ápolói szekciójával is) mellett ezúttal hat másik európai gyermekgyógyászati társaság – az EPNS, az ERS, az AEPC, az UENPS, az ESPHGAN és az ESPID – is közreműködött.

Már a 2010-es koppenhágai, majd a 2012-es isztambuli kongresszuson is érződött, mennyire szempont a szervezők számára a környezettudatosság, az, hogy a szervezés a lehető legkisebb biológiai lábnyomot hagyja maga után: az internetes regisztráció nem újdonság, de idén másodszer láthattuk működés közben a webalapú, a látogató igénye szerint testre szabható kongresszusi naptárt (My EAPS), a poszterszimposium során pedig bemutatkozott a számítógép-alapú posztervetítő rendszer. Mindezek mellett a kongresszusi oldaltáskában is évről évre egyre kevesebb nyomtatott anyagot találtunk, az eladótermekben és a kiállítói csarnokban pedig szinte minden céges stand mellett ott sorakoztak az újrahasznosított papírból hajtogatott szelektív hulladékgyűjtő konténerek.

Az ún. „pre-congress” előadásokat, a workshopokat és a „Master Class” (mesterkurzusok) programokat is figyelembe véve hat, szinte teljes nap állt rendelkezésre, hogy a gyermekgyógyászat szinte minden területéről kedvére választhasson a látogató. A mesterkurzusokra a jelentkezés – ahogyan az várható volt – már jóval a kongresszus előtti hetekben lezárult. Az olyan slágertémák, mint „Az újszülött mellkasi röntgenleletének értelmezése”, a „Hogy készítsünk szisztematikus áttekintést?” vagy az „Előadások és poszterek strukturálása” és a „Láz, köhögés és egyéb tünetek – és azok legjobb kezelése” érthetően sokunkat vonzottak. A korai kezdés (reggel 8 órakor még Spanyolország keleti partjainál is csak épphogy dereng) ellenére tömve voltak az előadótermek és sokan, akár egymás szavába is vágva, a hétköznapi gyógyító működést érintő kérdéseket tettünk fel az előadóknak, vagy akár egymásnak is.

Az idei kongresszuson Diego van Esso, az európai tudományos életben igen aktív barcelonai házi gyermekgyógyász megtisztelő felkérésére, két blokkban is társ-ülésselnök lehettem: első alkalommal David Neubauer, ljubljani gyermekneurológus professzor mellett, a *Fejfájás és genetika* című blokkban, másnap pedig az ECPCP jelenlegi elnöke, a Santiago de Compostela-ban dolgozó Luis Sanchez Santos mellett, a *klinikai gyakorlat fejlesztése* című blokkban.

A neurológiai előadások közül különösen érdekesnek találtam az igen jó angolságú, rendkívül szerény és kedves tunéziai Nadia Hentati kutatásait, amely a piridoxin-dependens epilepszia (PDE) genetikai kutatásánál tárt fel egy szűkebb területen élőknél populációgenetikai eredetet, ún. alapító hatást (founder effect), ezáltal is különösen hangsúlyozva a genetikai tanácsadás szükségességét tunéziai PDE-s családoknál. A másnapi blokk számomra egyik legérdekesebb előadását egy másodéves angol orvostanhallgató lány tartotta. Eloisa MacLachlan és munkatársai fejlődő országokban bekövetkezett gazdasági visszaesés gyermekegészségügyre gyakorolt hatását vizsgálták; eredményeik szerint a GDP változásának mértéke és iránya jól korrelál a gyermekhalálozás értékével. Az előző napról már megismert Nadia Hentati ezúttal a gyermekkori fogyatékkal kapcsolatos orvosi tanácsadás idejére, helyére és a részt vevő személyekre vonatkozó – a szülők által utólag kitöltött kérdőívek alapján készült – felméréseit ismertette.

A sűrű programban, az ilyenkor szokásos *networking* mellett csak kevés idő akadt városnézésre – ezt a keveset azonban csak részben bíztuk a véletlenre: Barcelona ókori, középkori, majd újkori történelmét egy kint élő magyar városépítész segítségével ismerhettük meg, alternatív turistáskodás (no typical guided tour) keretein belül.

Ezúton is köszönöm a HGYE hozzájárulását a kongresszusi részvételhez.

ALTORJAI PÉTER

A kongresszus keretében együttes ülést tartottak az Európai Gyermekgyógyászati Akadémia (EAP), az Alapellátásban dolgozó Gyermekorvosok Konföderációja (ECPCP) és az Európai Gyermekorvostársaság (EPA) képviselői. Az elhangzottak alapján úgy tűnik, szerte Európában teret nyerne a házi orvosok a gyermekek primer ellátásában. A tendencia már Oroszországban is erősödik, de Ausztriában vagy Franciaországban is tetten érhető. A kihívásra, amit a házi gyermekorvosok öregedő korfája, az utánpótlás hiánya jelent, nem lehet az a megoldás, hogy háziorvossal pótolják őket, ehelyett a gyermekorvosi szakképzésben résztvevők számát kellene emelni. Szomorú, hogy mind több helyen válik a jobb módúak kiváltságává a házi gyermekorvos.

Széles körben elfogadott, hogy a gyógyítás- és betegségmegelőzés leghatékonyabb terepe az alapellátás, ahogy közismert az a szakmai álláspont is, hogy gyermekek ellátását legmagasabb szinten a gyermekorvosok végzik, az alapellátás szintjén is(!). Angolszász országok mellett más országok vezető egészségpolitikusaik szájából mégis gyakran emlegetett érvelés, miszerint nincs megfelelő szintű bizonyíték arra, hogy gyermekek primer ellátására jobb egy gyermekorvos, mint egy házi orvos.

A tapasztalatok szerint az európai gyermekorvos-társaságok vezetői nem képesek hatékonyan kiállni a gyermekorvosi alapellátásért. Lehet, hogy új szövetségesek után kell nézni?

ANGEL CARRASCO SANCH ÖSSZEFOGLALÓJA ALAPJÁN K.F.